

et helt Værn, ved en positiv Akt gaar hen og fjerner en Del af dette Værn. Konseilspræsidenten udtalte sig noget nedsettende om den nuværende Landbefæstning. Det er maaske dog ikke af Vejen at gøre opmærksom paa, at Vestenceinten er et ganske fortræffeligt Værn, som det vil være om ikke umuligt, saa dog saare vanskeligt for en Fjende at tage, og at adskillige af Forterne ere meget kraftige og ville yde udmærket Beskyttelse for Mandskabet. Den ejendommelige stærke Bebyggelse, der har fundet Sted i Københavns Nærhed, har jo gjort det ønskeligt, at flere af disse Forter havde en bedre Placering, men alt i alt maa man sige — og ingen har heller før sagt andet —, at Landbefæstningen er ikke værdiløs og vil ganske sikkert heller ikke være det i 1922. Man kan mene, at vort Land ikke har Raad til at anlægge en Befæstning om vor store, vor alt for store Hovedstad, men naar den nu findes der, og naar det, der kræves til dens Forbedring, kun er en halv Snæs Procent mere af Udgifter end det, der nu skal bevilges, naar dens Tilstedeværelse vil formindske det Blod, som vore egne Sønner kunne komme til at udgyde — i saa Henseende minder jeg om Finansministerens Udtalelser —, og naar der endelig ikke er nogen som helst Tvivl om, at den bedrestillede Del af Befolkningen ogsaa vil paatage sig den store Byrde, som er nødvendig, for at dette Maal kan naas, saa vil, siger jeg, en Nedlæggelse af Befæstningen i 1922, altsaa Fjernelsen af et Værn for en Trediedel af Københavns Periferi, overalt i Verden blive betragtet som det rene Vanvid. En saadan Fæstning vil Verden ikke have set Mage til. For mig staar det saaledes, at hvis man virkelig i 1922 vil skride til en Nedlæggelse af Landbefæstningen, maa man samtidig ogsaa nedlægge Søbefæstningen, gøre København til en aaben By og anlægge en Fæstning paa et andet Sted, som kan tjene til Basis for Hær og Flaade, og til hvilken Regeringen da eventuelt skulde overføres.

At der indenfor Ministeriet findes de mest forskellige Opfattelser af Befæstningslovens Karakter, vide vi alle. Maa jeg citere den sidste Opfattelse, som Konseilspræsidenten har fremsat i Landstinget i Forgaars, den 21. September. Konseilspræsidenten siger: Gennem dette Lovforslag — altsaa Befæstningsloven — sørge vi jo for, „at den nu bestaaende Københavns Fæstning bliver saaledes suppleret, ved andre Forbedringer af vort Forsvarsvæsen,

at den ikke mere er nogen Fare, men tværtimod en Garanti for, at vi kunne afværge og hindre et pludseligt Overfald“. Jeg haaber, at den højtærede Konseilspræsident henimod 1922 vil leve endnu, og at han, selv om Ledreborg skulde forøge sin Skønhed, ogsaa da maatte kunne bekvemme sig til en kort Tid at forlade denne, maatte være maaske lidt mindre bevægelig fra Dag til Dag i Anskuelse end i den senere Tid, men at han for øvrigt, naar det kniber her for at faa Venstrebefolkningen, Venstres Repræsentanter til at gaa den ene rette Vej, vil møde og møde frem med det, som han altid tidligere har hævdet var det eneste rigtige: Have vi en Søbefæstning, saa er Konsekvensen deraf, at vi ogsaa maa have en Landbefæstning.

Den højtærede Forsvarsminister sidder maaske ikke inde med Forudsætninger for at kunne gøre Førstehaands Erfaringer med Hensyn til Udlandets Dom, men jeg troede, at Begivenhederne i Fjor havde rystet ham lidt op af den Dvale, hvori han har befundet sig, og vist klart, at Domen baade i Udlandet og fra de i Udlandet boende Danske har sin store Betydning og ikke kan være os ligegyldig. Ministeren har selv i sin Tid sagt, at Hovedsagen var, at Ordningen blev forsvarlig, Pengene maatte komme i anden Række. Men skønt nu nogle flere Penge ikke ville spille nogen Rolle, ere Pengene dog nu blevne det ypperste, og Ministeren har ogsaa nylig i Landstinget sagt, da man gjorde gældende, at her ikke blev opnaaet noget tilstrækkelig godt, at der blev dog givet saa og saa mange Millioner en Gang for alle og saa stor en forøget aarlig Bevilling. Pengene ere i Virkeligheden nu blevne det ypperste. Hvad Forsvarligheden angaar, saa kan vel Ministeren ikke med Føje vente, at man skal tage netop *hans* Paastand om, at Forsvarligheden er god, for gode Varer.

I Ly af den Mangel paa Respekt for adskillige af de styrende i Landet, der har udviklet sig i den sidste halve Snæs Aar, har desværre herhjemme meget Ukrudt bredt sig og faaet Magt i vort Land. Alberti-Affæren har bragt Skam og Ulykke over vort Folk og henledet Verdens Opmærksomhed paa os paa en lidet hyggelig Maade. Nu skal man igen i Udlandet undre sig over dette lille Folk, der en Menneskealder senere vil ordne sit Forsvarsvæsen under Hensyn til politiske Kampe, der have fundet Sted for 20 Aar siden, og ikke en Gang vil tillade Fremtiden at gøre det rigtigt. Jeg vil